

Mølgaard (DR):

Jeg har forstået det sådan, at samtlige forudgående ordførere, inklusive hr. Adam Møller, har fundet det relevant at hive det gamle Hørupord frem: hvad kan det nytte? over for dette forslag.

Retsforbundets gruppe finder dette spørgsmål overordentlig relevant; som den forudgående ordfører finder vi egentlig, at folketinget overhovedet ikke burde beskæftige sig med disse ting, at det burde være overladt helt og aldeles til de direkte implicerede parter også at fastlægge, hvordan mægling i arbejdsstridigheder skulle finde sted, under hvilken form. Men udgangspunktet er naturligvis en erkendelse af, at der er en lov på dette område, og så længe den eksisterer, må man også arbejde med denne tingenes tilstand; derfor kan forslaget som sådant måske være relevant nok. Men vi har særdeles blandede følelser over for, om det nytter noget som helst.

Selvfølgelig skal et udvalgsarbejde afsluttes hurtigst muligt under indtryk af en faktisk vurdering af, hvilket behov der måtte tilsige tidsterminerne. Man anfører i dette forslag nogle faglige behov, men glemmer nogle politiske behov. Jeg skal ikke glemme nogen af de to sæt behov, men må bemærke som tidligere ordførere, at med hensyn til de faglige behov kan vi vistnok egentlig med udvalgets sammensætning se trygt på, at parterne nok skal vide at kende deres besøgelsestid og inden for udvalget gøre deres indflydelse gældende, sådan at arbejdet fremskyndes så meget, som det er teknisk muligt, og så meget, som man føler der er behov for at fremskynde det.

Med hensyn til de politiske behov — nogle måtte måske i denne situation erkende et behov for at få en udvalgsbetænkning i hænderne som en platform for at tage politiske initiativer — tror jeg også nok, jeg må bemærke, at jeg har fuld tillid til, at de, der har brug for denne platform, såmænd også er i stand til at bygge en platform op uden en udvalgsbetænkning.

Jeg tror egentlig ikke, at dette forslags fremme nytter noget som helst. Vi har særdeles blandede følelser over for forslaget som sådant; den største lidenskab, vi kan mønstre over for det, er den lidenskabelige lidenskabsløshed.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aage Frandsen) (SF):

Jeg kan naturligvis ikke udtrykke nogen særlig tak til ordførerne for deres stillingtagen til vores forslag, for det var jo en klart negativ tilkendegivelse. Jeg vil lige kort yderligere begrunde nogle af de ting, som er baggrunden for vores forslag, og som tilsyneladende ikke alle ordførere ville forstå eller forstod.

For det første drejer det sig her om, at vi fra folketingets side skal have mulighed for at komme med de initiativer, vi ønsker at komme med; de enkelte partier skal have mulighed for at komme med initiativerne hele tiden, uanset om der foregår et kommissionsarbejde, og det skal ikke slynges i hovedet på os, når vi kommer med forslag, at der nu engang sidder en kommission, som vi skal vente på, og at inden den bliver færdig med at arbejde, kan vi ikke være bekendt fra folketingets side at presse noget ned. Det var netop det svar, som vi fik, sidste gang vi fremsatte et forslag om ændring af loven om mægling i arbejdsstridigheder. Det gjorde vi i december 1972, og det var til behandling i januar 1973. Dengang fik vi at vide, at vi skulle vente på dette kommissionsarbejdes afslutning, og inden da var der ingen grund til at tage stilling. Det var tydeligt den formelle begrundelse for en række ordførere; deres egentlige begrundelse var vel nok, at de ikke ville have disse ændringer. Det er ud fra den betragtning, vi har fremsat dette forslag, at når vi eventuelt i næste folketingssamling kommer med et forslag, som vel nok ligner det, vi kom med i sin tid, vil vi ikke have i hovedet igen, at man skal vente på kommissionens arbejde.

Der er jo ikke tale om et kommissionsarbejde, som har været i gang et kort stykke tid. Nej, den 1. juni i år har dette kommissionsarbejde 3 års jubilæum. 3 år har denne kommission nu siddet, og man mener altså, det er rimeligt, at den skal sidde fortsat. Ja, det er jo karakteristisk, at kommissioner skal sidde så lang tid, at man netop ikke kan være bekendt at rejse sagen. Det er nok den egentlige begrundelse, at man ønsker, at kommissioner skal være nedsat i en række år, og så håber man på, at der ikke bliver rejst initiativer og kommer forslag om, at man skal ændre forholdene. Det var bag-